

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3817202052
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Denis Vékony
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3817202052.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Denisa Vékonyho a sudkýň JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Márie Vrtochovej v spore žalobkyne S. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom N. XXX/X, A., zastúpenej JUDr. Vladimírom Sidorom, advokátom, so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO 42 256 593 proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO 35 792 752, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrey Cvikovej, s.r.o., so sídlom Kubáňiho 16, Bratislava, IČO 47 233 516 o zaplatenie 629,50 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 7Csp/21/2017-168 zo dňa 05. februára 2019 v spojení s opravným uznesením č.k. 7Csp/21/2017-169 zo dňa 15. februára 2019, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .
Žalobkyňa má proti žalovanému **n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov odvolacieho konania **j e** žalovaný **p o v i n n ý** žalobkyni zaplatiť v sume určenej súdom prvej inštancie, k rukám zástupcu žalobkyne JUDr. Vladimíra Sidora, advokáta.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom, v poradí druhým v predmetnom spore, v spojení s opravným uznesením súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 555,72 eur s 5 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 555,72 eur od 02.12.2016 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku a žalobkyni priznal proti žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 76,54 %. Na odôvodnenie tohto rozsudku súd uviedol, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala proti žalovanému zaplatenia 494,50 eur s príslušenstvom s odôvodnením, že medzi stranami sporu bola uzavretá zmluva o revolvingovom úvere, ktorá nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa, so zákonom č. 129/2010 Z.z. a s ďalšími právnymi predpismi slovenského právneho poriadku, keď výška RPMN v zmluve je uvedená nejasným a nezrozumiteľným spôsobom, ktorý nekorešponduje so zákonom požadovanou formou, v bode 5. zmluvy je iná RPMN, ako v bode 6., do výpočtu RPMN mala byť zahrnutá aj odmena dojednaná Dohodou o poskytovaní služieb, kde je okrem iného ale výška odmeny neprimeraná a v rozpore s dobrými mravmi, žalovaný tiež v zmluve neuviedol spôsob započítania splátky úveru na istinu, úroky a poplatky, ako to vyžaduje zákon o spotrebiteľských úveroch. V predmetnej zmluve tiež nie je dojednaná konečná splatnosť úveru. S poukazom na § 11 ods. 1, v spojení s § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. úver vyplývajúci z predmetnej zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Ako dlžník mala preto povinnosť splatiť úver len do výšky skutočnej istiny, ktorá sa rovná výške požičanej sumy 1.350,- eur. Ku dňu podania žaloby zaplatila žalovanému 1.844,50 eur, teda o 494,50 eur viac, ako jej bolo poskytnuté. Uvedená suma zakladá bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného na jej úkor, ktoré žiada vydať. Súd vykonal vo veci dokazovanie. Zo Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500084588 z bodu 5. vyplynulo, že žalobkyňa ako dlžník žiadala žalovaného o poskytnutie úveru za nasledujúcich podmienok: informatívny údaj o predpokladanej mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude

uzavretá) 73,78 eur, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.350,- eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42, mesačná splátka (vrátane úrokov) 42,68 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver plus úroky za celú dobu čerpania úveru plus poplatok za poskytnutie úveru) 1.927,56 eur, predpokladaná RPMN za úver 26,16%, ročná úroková sadzba úveru 18,07%, priemerná RPMN za úver 44,06%, poskytnutá čiastka revolvingu 1.350,- eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving plus úroky za celú dobu čerpania revolvingu plus poplatok za poskytnutie revolvingu) 1.927,56 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,16%, ročná úroková sadzba revolvingu 18,07%, poplatok za poskytnutie úveru / revolvingu 135,- eur. V bode 6.: údaje o schválenom revolvingovom úvere (nevypíňajte) je uvedené: informatívny údaj o mesačnej platbe (mesačná splátka spolu s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb) 73,78 eur, poskytnutá čiastka úveru (úverový limit) 1.350,- eur, splatnosť úveru (počet splátok) 42, mesačná splátka (vrátane úrokov) 42,68 eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver plus úroky za celú dobu čerpania úveru plus poplatok za poskytnutie úveru) 1.927,56 eur, RPMN za úver 26,07%, ročná úroková sadzba úveru 18,07%, priemerná RPMN za úver 44,06%, poskytnutá čiastka revolvingu 1.350,- eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. revolving plus úroky za celú dobu čerpania revolvingu plus poplatok za poskytnutie revolvingu) 1.927,56 eur, predpokladaná RPMN úveru po poskytnutí revolvingu 26,07%, ročná úroková sadzba revolvingu 18,07%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05%, poplatok za poskytnutie úveru / revolvingu 135,- eur. Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500084588, bola žalobkyňou podpísaná dňa 9.10.2014 a žalovaným dňa 13.10.2014. Z Dohody o poskytovaní služieb č. 8500084588 zo dňa 13.10.2014 vyplynulo, že upravuje podmienky poskytovania dohodnutých služieb k uzavretej Zmluve o revolvingovom úvere s číslom rovnakým ako je číslo Dohody, kde poskytovateľ má postavenie veriteľa a zákazník postavenie dlžníka. Dohoda zakladá právo zákazníka na využívanie služieb a povinnosť uhradiť odplatu. Zákazník sa zaväzuje, že za uzavretie dohody zaplatí mesačne poskytovateľovi odplatu vo výške 2,56% zo sumy schváleného úveru, zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Zákazník sa zaväzuje splácať túto odplatu v pravidelných mesačných splátkach, ktorá bude uvedená spolu so splátkami úveru a úrokov za úver v Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi. V čl. II. Dohody o poskytovaní služieb č. 8500084588 zo dňa 13.10.2014 sú uvedené služby: Informácia o zostávajúcich záväzkoch, Odklad splatnosti splátok, Informácia pred splatnosťou splátky, Informácia o prijatí platby, Vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie, Zmena zmluvy na podnet klienta, Prepárodvanie platieb na príslušnú zmluvu, Druhá upomienka zdarma, Podpora call centra a osobné stretnutie s viazaným finančným agentom. V Oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi - Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500084588 zo dňa 13.10.2014, je uvedené: číslo Zmluvy o revolvingovom úvere: č. 8500084588, schválená výška úveru: 1.350,- eur, splatnosť úveru: 42 mesiacov, výška mesačnej splátky úveru: 42,68 eur, z toho istina: 32,14 eur, z toho úroky: 10,54 eur, splátka Dohody o poskytnutí služby (mesačne): 31,10 eur, výška celkovej platby na úhradu (mesačná splátka úveru plus splátka Dohody o poskytnutí služby): 73,78 eur, poplatok za poskytnutie úveru / revolvingu: 135,- eur, dátum splatnosti prvej splátky úveru: 14.11.2014, dátum splatnosti poslednej splátky úveru: 14.4.2018, periodicita splácania: mesačná, dátum splatnosti splátky v priebehu periódy splácania: 14, celková výška úveru: 1.350,- eur, RPMN úveru 26,07%, priemerná hodnota RPMN platná ku dňu podpísania Zmluvy o revolvingovom úvere: 44,06%, schválená výška revolvingu: 1.350,- eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu: 1.350,- eur, výška mesačnej splátky úveru po vykonaní revolvingu: 42,68 eur, RPMN po vykonaní revolvingu (predpokladaná výška): 26,07%, úverový limit: 1.350,- eur, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť (t. j. úver plus úroky za celú dobu čerpania úveru plus poplatok za poskytnutie úveru) 1.927,56 eur, odplata za poskytnutie služby v zmysle Dohody o poskytovaní služieb: 1.306,20 eur, ročná úroková sadzba úveru: 18,07%, celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť pri každom revolvingu (t. j. revolving plus úroky za celú dobu čerpania revolvingu plus poplatok za poskytnutie revolvingu): 1.927,56 eur, ročná úroková sadzba revolvingu: 18,07%, ročná úroková sadzba úrokov z omeškania 5,05%, dátum nadobudnutia platnosti Zmluvy o revolvingovom úvere: 13.10.2014, dátum nadobudnutia účinnosti Zmluvy o revolvingovom úvere: 13.10.2014. Z výpisu z účtu žalovaného vyplynulo, že žalobkyňa poukázala sumu 1.215,- eur, pričom ako VS je uvedené číslo: 8500084588. Z prehľadu úhrad vyplynulo, že žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 1.770,72 eur: dňa 12.11.2014, dňa 12.12.2014, dňa 14.1.2015, dňa 13.2.2015, dňa 12.3.2015, dňa 14.4.2015, dňa 14.5.2015, dňa 14.6.2015, dňa 13.7.2015, dňa 14.8.2015, dňa 11.9.2015, dňa 14.10.2015, dňa 12.11.2015, dňa 11.12.2015, dňa 14.1.2016, dňa 15.2.2016, dňa 14.3.2016, dňa 14.4.2016, dňa 13.5.2016, dňa 14.6.2016, dňa 14.7.2016, dňa 12.8.2016, dňa 19.9.2016 a dňa 16.10.2016: po 73,78 eur. Žalobkyňa pred súdom vypovedala, že za obchodnú zástupkyňu žalovaného sa dostavila s tým, že žiada o poskytnutie úveru. Obchodná zástupkyňa reagovala slovami, že ju budú informovať, či veriteľ úver schválil. Pred podpisom Žiadosti o

poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere, si v nej skontrolovala len výšku úveru, o poskytnutie ktorého žiadala. Či je úver pre ňu výhodný alebo nie posudzovala podľa výšky splátky, či bude schopná ju splácať. Pokiaľ ide o Dohodu o poskytovaní služieb zo dňa 13.10.2014, nevedela o tom, že by ju podpísala. Či jej bolo doručené Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, uviesť nevedela. Žalovaný v súvislosti s uzavretím zmluvy, ju neinformoval o krátení výšky poskytnutého úveru. Zistila to až, keď jej peňažné prostriedky boli poukázané na účet. V čase podpisu Zmluvy / Žiadosti nevedela, čo treba rozumieť pod slovom: revolving a ani ročná percentuálna miera nákladov. Obchodná zástupkyňa žalovaného sa nevyjadrovala ani o odplate 2,56%. V čase podpisu Žiadosti / Zmluvy nedokázala posúdiť tento zmluvný formulár, resp. ani ďalšie listiny podľa režimu zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy /ďalej aj ako zákon o spotrebiteľských úveroch/, nevedela aplikovať príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka ohľadom vzniku právneho úkonu, resp. obligatórnych náležitostí zmluvy, nedokázala vyhodnotiť, či je alebo nie je neplatným právnym úkonom, či žalovaný má nárok len na zaplatenie istiny. V jesennom období roku 2016 sa dozvedela od svojho právneho zástupcu, že úver z titulu predmetnej zmluvy splatila nad rámec poskytnutej sumy (istiny), že na strane žalovaného na jej úkor vzniklo bezdôvodné obohatenie. Dostavila sa za ním následne po tom, ako si z rádia vypočula reláciu, predmetom ktorej bola nezákonnosť zmlúv, uzavretých medzi spotrebiteľom a nebankovými subjektmi.

2. Uvedené zistené skutočnosti súd posúdil podľa § 34, § 43c, § 44 ods. 1, § 52 ods. 1, § 107, § 451 Občianskeho zákonníka, v znení účinnom ku dňu 13.10.2014, podľa § 1 ods. 2, § 9 ods. 2, § 11 ods. 1, § 19 zákona č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 13.10.2014, a dospel k záveru, že žaloba o zaplatenie sumy 555,72 eur s príslušenstvom, je opodstatnená. Uviedol, že strany sporu sa tak dojednali na podstatných náležitostiach zmluvy, čím medzi nimi došlo podľa § 44 ods. 1 Občianskeho zákonníka k uzatvoreniu písomnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere (revolvingovom úvere), v zmysle ustanovenia § 497 Obchodného zákonníka, v spojení so zákonom č. 129/2010 Z.z., v znení účinnom ku dňu 13.10.2014. Zmluva o revolvingovom úvere č. 8500084588 teda medzi stranami sporu vznikla. Žalovaný túto zmluvu uzatváral v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a z tohto dôvodu sa považuje za dodávateľa. Z obsahu zmluvy nevyplýva, že by žalobkyňa pri jej uzatváraní konala v rámci predmetu obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, preto sa považuje za spotrebiteľa. Zákon o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách, v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500084588 presne definuje, aké náležitosti musí zmluva obsahovať. Zmluva strán o revolvingovom úvere neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť. Za splnenie tejto zákonom predpísanej náležitosti nie je možné považovať uvedenie sídla žalovaného v záhlaví zmluvy, v rámci jeho ďalších identifikačných údajov. Tieto údaje, ktoré vyplývajú z obchodného registra, len umožňujú nezameniteľným spôsobom určiť žalovaného ako poskytovateľa úveru. Ďalej predmetná zmluva neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Splatnosť úveru, uvedená len v závislosti od počtu splátok, t.j. 42 mesiacov, nemôže nahradiť náležitosť vymedzenú v citovanom ustanovení zákona. Údaj o konečnej splatnosti úveru, musí byť v zmluve uvedený konkrétnym dátumom, teda dňom, mesiacom a rokom (presná časová a dátumová špecifikácia, určená na základe vstupných údajov). Zákonodarca počet splátok stanovil až pri ďalšej povinnej náležitosti, uvedenej v § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z.z., a preto nemohol mať na mysli počet splátok aj pri náležitosti predstavujúcej termín konečnej splatnosti úveru. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, v ktorom je uvedený termín splatnosti prvej splátky úveru: 14.11.2014 a termín poslednej splátky úveru: 14.4.2018, bolo vyhotovené dňa 13.10.2014, t.j. v deň podpisu zmluvy žalovaným. Žalobkyňa zmluvu podpísala dňa 9.10.2014, teda skôr a kedy nemala vedomosť o tom, ako je stanovená splatnosť prvej a poslednej splátky úveru. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, je jednostranným právnym úkonom žalovaného a nie je žalobkyňou podpísané. Právne relevantné je to, čo je uvedené v Zmluve o revolvingovom úvere č. 8500084588, ako v dvojstrannom prejave vôle oboch zmluvných strán. Za splnenie povinnosti uviesť údaj o konečnej splatnosti úveru, je možné považovať len prípad, kedy má spotrebiteľ vedomosť o údajoch uvedených v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. v čase, kedy zmluvu na znak súhlasu podpisuje a vyjadruje vôľu byť ňou, viazaný. Žalovaný poukázal na to, že termín konečnej splatnosti úveru, je vymedzený v zmluvných dojednaniach dňom splatnosti poslednej splátky. Zmluvné dojednania Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., nie sú žalovaným a ani žalobkyňou, podpísané. V tejto súvislosti súd poukázal na právny záver uvedený v náleze Ústavného súdu Českej republiky č. k. I.ÚS 3512/2011, podľa ktorého v rámci spotrebiteľských zmlúv dojednania o zmluvnej pokute (tým skôr o predmete hlavného záväzku, resp. o podstatných náležitostiach zmluvy) v zásade nemôžu byť súčasťou tzv. všeobecných zmluvných podmienok, ale len spotrebiteľskej zmluvy samotnej,

na ktorú spotrebiteľ pripája svoj podpis. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 2Cdo/245/2010, ak nie sú obchodné podmienky podpísané oboma zmluvnými stranami, dojednaní, ktoré sú v nich obsiahnuté, ak im zákon povinne ukladá písomnú formu, sú pre absenciu tejto predpísanej formy, neplatné. Za čl. 13 Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru / Zmluvy o revolvingovom úvere č. 8500084588 je údaj o mieste a dátume podpisu Žiadosti / Zmluvy zmluvnými stranami. Z jej čl. 7 a čl. 13 síce vyplýva, že jej neoddeliteľnou súčasťou sú zmluvné dojednania, tieto však nie sú stranami sporu podpísané. Ďalej predmetná zmluva neobsahuje výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Predmetná zmluva obsahuje iba uvedenie celkovej výšky anuitnej splátky, z ktorej však nie je možné zistiť, aká je výška splátky istiny, v akom rozsahu je v splátke zahrnutý úrok a v akom rozsahu sú v splátke zahrnuté poplatky. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, v ktorom je uvedená výška splátky istiny (32,14 eur), výška splátky úroku (10,54 eur), bolo vyhotovené dňa 13.10.2014, t.j. v deň podpisu zmluvy žalovaným. Žalobkyňa zmluvu podpísala dňa 9.10.2014, teda skôr, a kedy nemala vedomosť o tom, aká je výška splátky istiny, splátky úroku. Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, je jednostranným právnym úkonom žalovaného a nie je žalobkyňou podpísané. Právne relevantné je to, čo je uvedené v zmluve o revolvingovom úvere ako v dvojstrannom prejave vôle oboch zmluvných strán. Pokiaľ žalovaný poukazoval na údaje uvedené v Zmluvných dojednaniach Zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o. číslo zmluvy (VS): 8500084588, tak tieto zmluvné dojednania nie sú žalovaným a žalobkyňou, podpísané. Súd poukázal aj na to, že ohľadne tejto povinnej zmluvnej náležitosti je požiadavka zákona iná ako požiadavka Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES zo dňa 23.4.2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere. Skutočnosť, že Smernica 2008/48/ES zakotvuje tzv. úplnú harmonizáciu je irelevantná, pretože Slovenská republika pri implementácii smernice zo zákona povinnosť tzv. úplnej harmonizácie, porušila. Rovnako to, že Súdny dvor Európskej únie vo veci C-42/2015 potvrdil, že smernica sa má vykladať tak, že členské štáty nesmeli zachovať a ani zaviesť vo svojom vnútroštátnom práve ustanovenia, ktoré sa odchyľujú od ustanovení tejto smernice, je bezvýznamné, pretože v tomto konkrétnom prípade (ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z.) išlo vnútroštátne právo nad rámec smernice. Z rozhodnutia C-42/2015 teda vyplýva, že Slovenská republika nesprávne transformovala do svojho právneho poriadku Smernicu 2008/48/ES, ak vo svojej vnútroštátnej právnej úprave vyžaduje v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvádzať výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a poplatkov. Uvedený zákon č. 129/2010 Z.z. ide nad rámec smernice (priznanie vyššej ochrany spotrebiteľovi) a celkom jednoznačne k dátumu 13.10.2014 požaduje vyjadrenie tak splátok istiny, ako aj splátok úrokov a splátok iných poplatkov. V uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré sa dotýka výkladu uvedeného zákona v časti predmetnej zmluvnej náležitosti, založil najvyšší súd svoje závery na teleologickom výklade zákona č. 129/2010 Z.z. a neposudzoval pritom otázku, či prípadne nedošlo aj k neúmyselnému chybnému transponovaniu Smernice do vnútroštátneho práva, a aký význam zákonodarca prisúdil predmetnému slovnému spojeniu („výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“) v čase, kedy ho vo vnútroštátnom poriadku použil po prvýkrát. Nakoniec súd uviedol, že pokiaľ ide o výšku RPMN uvedenú v predmetnej zmluve, táto nezodpovedá skutočným nákladom na poskytnutý úver, a to v dôsledku nezapočítania odplaty za poskytnutie služby na základe Dohody o poskytovaní služieb, čo má tiež za následok, že zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov. Je pritom nepochybné, že náklady súvisiace s touto „službou“ boli veriteľovi známe už v čase uzavretia zmluvy a nič mu nebránilo, aby ich zahrnul do výpočtu celkových nákladov úveru. Žalovaný, ktorého v tomto smere zaťažuje dôkazné bremeno, ani nepreukázal, že v procese uzatvárania zmluvy o revolvingovom úvere skutočne nedošlo k viazaniu jej uzatvorenia na predmetnú „službu“. Takéto konanie veriteľa (o viazanosti uzavretia úverovej zmluvy na predmetnú službu), vo svojich dôsledkoch smeruje k neprimeranému pôsobeniu na spotrebiteľa, aby prijal ďalšie záväzky, prostredníctvom ktorých si (veriteľ) zabezpečuje takú výšku návratnosti úveru, ktorá je v rozpore s právnymi predpismi. V zmysle rozhodovacej činnosti Súdneho dvora EÚ, je pritom za nekalú potrebné považovať prax, ktorá vytvára dojem, že ponúka spotrebiteľovi vedľajšiu službu a veriteľ ňou v skutočnosti podmieňuje poskytnutie spotrebiteľského úveru. Nekalou obchodnou praxou, je tiež prezentovanie zmluvy o spotrebiteľskom úvere a druhej zmluvy, ako nezávislých transakcií (porovnaj rozsudok Krajského súdu Trenčín č. k. 6Co 152/2018). Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že žalovaný do výšky poskytnutého úveru zahrnul i poplatok za jeho poskytnutie. Súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru však poplatok za poskytnutie úveru nie je, pretože tento má charakter odmeny veriteľa, a treba ho považovať len za náklady spotrebiteľského úveru. Dôsledkom uvedeného, je potom nesprávny výpočet RPMN, v neprospech spotrebiteľa. Keďže zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami sporu neobsahuje obligatórne náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. c), písm. f),

písm. k), písm. j) zákona č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom ku dňu 13.10.2014, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Plnením žalobkyne nad rámec istiny čerpaného úveru sa tak žalovaný bezdôvodne obohatil a to v okamihu, keď obohatený prijal plnenie, hoci na to nebol žiadny právny dôvod. V priebehu konania žalovaný uplatnil námietku premlčania nároku žalobkyne, ktorú súd posúdil podľa § 107 Občianskeho zákonníka. Toto ustanovenie stanovuje kombinované premlčacie doby, a to subjektívnu, ktorá je dvojročná, a objektívnu, ktorej dĺžka je určená rozdielne podľa charakteru získania bezdôvodného obohatenia. V prípade, že bolo bezdôvodné obohatenie získané bez úmyselného konania, jej dĺžka je tri roky, a ak bol taký prospech získaný úmyselne, určil Občiansky zákonník jej dĺžku v rozsahu 10 rokov. Pre určenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je rozhodujúci okamih, kedy bezdôvodné obohatenie vzniklo. Žalobkyňa v priebehu konania uviedla, že po právnej stránke nevedela: a) posúdiť zmluvný formulár (Žiadosť / Zmluvu), b) podriaďiť zmluvu režimu zák. č. 129/2010 Z.z., c) aplikovať príslušné zákonné ustanovenia Občianskeho zákonníka, ohľadne vzniku právnych úkonov, d) či žalovaný má právny titul iba na zaplatenie istiny. O tom, že žalovaný sa na jej úkor bezdôvodne obohatil (plnenie získané z neplatnej zmluvy) sa dozvedela v mesiaci októbri 2016 od svojho právneho zástupcu. Dostavila sa za ním následne po tom, ako si z rádia vypočula reláciu, predmetom ktorej bola nezákonnosť zmlúv, uzavretých medzi spotrebiteľom a nebankovými subjektmi. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej lehoty predpokladá to, kedy sa oprávnená osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal, a nie to od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Každý je síce povinný poznať právo, no nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby toto právo vedel aj správne aplikovať. Podľa názoru súdu, relevanciu má to od kedy sa oprávnená osoba dozvie, že plniť nemala a nie, že plnila. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, kedy k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo (faktické získanie bezdôvodného obohatenia). Objektívna premlčacia doba, teda nemohla začať plynúť skôr (a to ani dňa 9.10.2014, resp. dňa 13.10.2014), než žalovaný fakticky jednotlivé splátky od žalobkyne nad rámec istiny 1.215,- eur, prijal. Žalobkyňa splatila istinu skutočne poskytnutého úveru (1.215,- eur) dňa 14.3.2016. Od tohto dátumu plnila nad rámec istiny. Žalobkyňa žalobu podala dňa 10.2.2017. Žalobkyňa uhradila žalovanému celkovo sumu 1.770,72 eur (24 krát 73,78 eur). Rozdiel medzi sumou 1.770,72 eur a sumou 1.215 eur je 555,72 eur. Sumu 555,72 eur žalobkyňa uhradila nad rámec istiny úveru (1.215,- eur), a to dňa 14.3.2016 39,26 eur (časť z celkovo zaplatenej sumy 73,78 eur) a dňa 14.4.2016, dňa 13.5.2016, dňa 14.6.2016, dňa 14.7.2016, dňa 12.8.2016, dňa 19.9.2016 a dňa 16.10.2016: po 73,78 eur (7 krát 73,78 eur). Ďalšie splátky prestala platiť po tom, kedy ako oprávnená od svojho právneho zástupcu zistila také okolnosti, z ktorých mohla vyvodiť, že plní bez právneho dôvodu, že poskytnutý úver je bezúročný a bez poplatkov. Od mesiaca októbra 2016 (kedy sa žalobkyňa od svojho právneho zástupcu dozvedela také okolnosti, z ktorých mohla vyvodiť, že predmetný úver je bezúročný a bez poplatkov) do podania žaloby (do 10.2.2017) uplynula doba necelých štyroch mesiacov. V mesiaci októbri 2016 poznala okolnosti z porušenia práva - z bezdôvodného obohatenia, o jeho výške, o príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami. Bezdôvodné obohatenie, ako to už bolo uvedené, začalo vznikať dňa 14.3.2016, od ktorého dátumu do podania žaloby neuplynula objektívna 3 ročná, ale ani 2 ročná subjektívna premlčacia doba. V prípade, ak by žalobkyňa podala žalobu pred 14.3.2016, bola by ako neopodstatnená zamietnutá, lebo dovtedy na strane žalovaného na jej úkor bezdôvodné obohatenie nevznikalo. Žalovaným uplatnená námietka premlčania nároku žalobkyne, nebola uplatnená dôvodne. Podľa súdu bol teda nárok o zaplatenie sumy 555,72 eur opodstatnený. Popri tejto sume súd priznal žalobkyni aj úrok z omeškania podľa § 517 ods. 1 veta prvá, ods. 2, § 563 Občianskeho zákonníka. Pred podaním žaloby žalobkyňa dňa 10.10.2016, prostredníctvom právneho zástupcu vyzvala žalovaného v lehote 14 dní od doručenia výzvy na vrátenie „preplatku“, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia. Žalovaný na predsporovú výzvu reagoval listom zo dňa 2.12.2016, v ktorom potvrdil, že mu bola doručená predsporová výzva. Žalovaný nespochybňoval, že by do 2.12.2016, odkedy si žalobkyňa uplatňovala úroky z omeškania, a to odo dňa prevzatia predsporovej výzvy, neuplynula doba 10 dní. Omeškanie so zaplatením sumy 555,72 eur sa začalo najneskôr dňa 2.12.2016. V konaní ide o nárok o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo v období od 14.3.2016 do 16.10.2016 (nie pred 1.2.2013 - § 10c vyhlášky č. 87/1995 Z. z.), preto výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia, ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky. Ku dňu 2.12.2016 úroková sadzba Európskej centrálnej banky predstavovala 0,00% a výška úrokov z omeškania je 5,00%. Je potrebné uviesť, že právny vzťah bezdôvodného obohatenia je samostatným záväzkovým právnym vzťahom, ktorý vzniká v dôsledku porušenia iného právneho vzťahu (plnenie bez právneho dôvodu). V prejednávanej veci, ako to už bolo uvedené, záväzkový právny vzťah z bezdôvodného obohatenia vznikol v období od 14.3.2016 do 16.10.2016. Súd preto priznal žalobkyni 5,00% úroky z omeškania ročne zo sumy 555,72 eur od 2.12.2016. O náhrade trov konania súd rozhodol

podľa § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku /ďalej len CSP/. Žalobkyňa predmetom konania urobila nárok o zaplatenie sumy 629,50 eur, pričom úspešná bola v sume 555,72 eur /zvyšok žaloby žalobkyne bol právoplatne zamietnutý v poradí prvým rozsudkom súdu prvej inštancie č.k. 7Csp/21/2017-127 zo dňa 27. februára 2018/. Jej úspech predstavuje 88,27% a úspech žalovaného 11,73%. Celkový úspech žalobkyne je 76,54%.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný. Podľa neho súd prvej inštancie dospel k nesprávnym záverom, že uzavretá zmluva o revolvingovom úvere neobsahuje zákonom predpísané náležitosti. Adresa predávajúceho ako náležitosť zmluvy je aktuálna len v prípade, ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere. Zákon č. 129/2010 Z.z. pod „predávajúcim“ neoznačuje veriteľa, ale subjekt, ktorý spotrebiteľovi predáva tovar alebo poskytuje službu, a ktorých cena (tovaru alebo služby) je financovaná z prostriedkov spotrebiteľského úveru. Okrem toho neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o revolvingovom úvere tvoria v zmysle jej bodu 7. a 13. Zmluvné dojednania, ako ja prílohy uvedené v čl. 7. týchto Zmluvných dojednaní. Adresa, na ktorej absenciu poukazuje žalobca, sa nachádza v bode 12.1 čl. 12. Zmluvných dojednaní, a je ňou adresa veriteľa: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., Pribinova 25, 824 96 Bratislava 26, tel.: 02/20641159, fax.: 02/2064 1170, e-mail: proficredit@proficredit.sk. Pokiaľ ide o náležitosť zmluvy - členenie splátok úveru, podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky R z 22. februára 2018, sp. zn. 3 Cdo 146/2017 nie je potrebné, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala číselné vyjadrenie toho, aká je konkrétna vnútorná skladba tej ktorej anuitnej splátky a pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. Podľa súdu prvej inštancie zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti a dobe trvania. Žalovaný namieta nesprávnosť toho záveru. Z ustanovenia článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní vyplýva Deň splatnosti poslednej splátky úveru, resp. revolvingu podľa posledného splátkového kalendára je dňom konečnej splatnosti úveru. Súdný dvor EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že Uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Zároveň v spomenutom rozsudku sa uvádza, že (výrok 4) Článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná únijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania únijného práva bola vylúčená novelou č. 279/2017 Z.z.. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola splnená viacerými spôsobmi, a to - určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok, - spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti. Žalovaný napadol aj závery súdu o nesprávnej RPMN v zmluve z dôvodu jeho rozporu so zákonom č. 129/2010 Z.z.. Ustanoveniami tohto zákona sa súd v kontexte otázky určenia/výpočtu RPMN ani nezaoberal. Dohoda o poskytovaní služieb nebola podmienkou pre získanie úveru. V konaní ani iná skutočnosť nebola preukázaná. Podľa § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z. súčasťou celkových nákladov sú len také náklady za doplnkové služby, ktorých uzavretie je podmienkou pre získanie úveru. Súd prvej inštancie nezohľadnil to, že uzavretie dohody o poskytovaní služieb nebolo podmienkou pre vznik úverovej zmluvy. Ani žalobca v podanej žalobe nespochybnil, že konal slobodne a s vedomím že žalovaný vznik a uzavretie danej dohody nepožaduje pre uzavretie úverovej zmluvy. Odplata za poskytnutie balíka služieb nemohla byť preto zahrnutá do výpočtu RPMN pre úver. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby odvolací súd zmenil rozsudok a o veci sám rozhodol tak, že žalobu zamietne aj v časti, v ktorej jej bolo vyhovené a žalovanému prizná právo na plnú náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie.

4. K odvolaniu žalovaného sa vyjadrila žalobkyňa. Poukázal na to, že právny úkon sa posudzuje podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase jeho urobenia. Pokiaľ žalovaný poukázal, že Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.2.2018 vyslovil názor, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere nemusia byť splátky štruktúrované - rozčlenené na istinu, úrok, poplatky, z uvedeného rozhodnutia síce taký právny názor vyplýva, ale rozhodnutie nie je účinné ani voči stranám konania, ani voči súdu (resp. iným súdom), pretože na stranu konania - spotrebiteľa bol vyhlásený konkurz, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR nenadobudlo právoplatnosť a z toho dôvodu ani záväznosť. Podľa ustálenej judikatúry SD EÚ v zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku smerníc EÚ a aplikáciou nepriameho účinku smernice nemôže dôjsť k výkladu contra legem, proti princípom súkromného práva, akým je aj princíp právnej istoty. Dôležitý je tiež výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a smernice 2008/48/ES, pretože sa zdá, že súdny dvor mal „eurovýhradu“ len k amortizačnej tabuľke ako povinnej náležitosti zmluvy a len vo vzťahu k istine. Prejednávaná vec sa však netýka amortizačnej tabuľky, ale špecifikácie splátok úveru podľa jednotlivých zložiek, čo je v konečnom hľadisku relevantné aj na účely transparentnosti vstupných údajov pre výpočet RPMN. Tak explicitne presné ustanovenie akým je ustanovenie § 9 ods.2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch cez prizmu eurokonformného výkladu nemožno ignorovať a tolerovať absenciu údajov o výške, počte a termíne splátok istiny, úrokov a iných poplatkov v žiadnej zmluve o úvere. V danom prípade zmluva o úvere, ktorá bola uzatvorená medzi stranami sporu obsahovala len výšku, počet a termíny anuitnej splátky, a to v sume 36,04 eur v počte 42 splátok. Žalobkyňa sa v plnom rozsahu stotožňuje s právnym záverom Krajského súdu v Prešove v konaní pod sp. zn. 22Co/20/2018 zo dňa 27.3.2018, a v ktorom sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 3 Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 a ustálil, že princíp právnej istoty prevažuje, smernica nemá priamy účinok na horizontálne vzťahy medzi jednotlivcami a nepriamy účinok smernice nemožno použiť contra legem, a preto v súlade s doterajšou masívnou aplikačnou praxou súdov je potrebné vyžadovať aj špecifikáciu splátok podľa istiny, úrokov a poplatkov. Podľa konajúceho súdu uzavretá zmluva neobsahuje údaj o konečnej splatnosti a dobe trvania. Žalobkyňa s tým súhlasí. Termín konečnej splatnosti v zmluve uvedený nie je a tento nemožno určiť ani na základe ostatných údajov uvedených v zmluve, keďže v zmluve je uvedený len počet splátok, absentuje však uvedenie dátumu prvej splátky. Keďže nie je zrejмый dátum počiatku povinnosti splácania úveru, nemožno určiť ani jeho konečnú splatnosť. Uvedenie údajov o termíne o konečnej splatnosti úveru, termíne prvej a poslednej splátky v listine označenej ako Oznámenie veriteľa o schválení úveru nie je postačujúce, nakoľko predmetnú listinu nie je možné považovať za súčasť zmluvy o úvere, keďže predstavuje jednostranné oznámenie veriteľa, ktoré žalobkyňa písomne neodsúhlasila a o jeho obsahu v čase podpisovania zmluvy nemala vedomosť. Termín konečnej splatnosti úveru musí byť spotrebiteľovi známy najneskôr v čase, kedy vstupuje do zmluvného vzťahu, v predmetnej veci v čase podpisu Žiadosti/Zmluvy. Vzhľadom k tomu, že ťažisko argumentácie žalovaného odkazuje na Zmluvné dojednania k Zmluve, žalobkyňa uvádza, pokiaľ ide o Zmluvné dojednania ako súčasť Zmluvy a ich záväznosť pre spotrebiteľa - žalobkyňu, že i judikatúra slovenských súdov zastáva jednoznačné stanovisko a je ustálená. Pokiaľ zmluvné strany sa dohodnú na tom, že pre daný zmluvný vzťah sa budú aplikovať dojednania obsiahnuté vo všeobecných obchodných podmienkach, tieto sa nemôžu bez ich podpísania zmluvnými stranami stať súčasťou zmluvy, a preto pre dodržanie podmienky písomnej formy zmluvy je treba, aby takéto všeobecné obchodné podmienky boli účastníkmi zmluvného vzťahu aj podpísané. V prejednávanej veci Zmluvné dojednanie zmluvy o revolvingovom úvere spoločnosti Pofi Credit Slovakia, s.r.o. neboli zmluvnými stranami osobitne podpísané, a preto sa nestali súčasťou zmluvy, ako sa (to) nesprávne domnieva žalovaný. Druhý ťažiskový argument žalovaného o zhojení nedostatku vo vzťahu k podstatnej náležitosti predmetnej zmluvy je odkaz na dodatočne, po uzatvorení zmluvy, zaslané Oznámenie veriteľa o schválení úveru. Ide však len jednostranný právny úkon veriteľa (žalovaného), nie je možné považovať ho za zmluvu podpísanú obidvomi účastníkmi konania, nejde o súčasť zmluvy uzavretej medzi účastníkmi. Teda ani „Oznámenie veriteľa o schválení úveru dlžníkovi, a to bez ohľadu na skutočnosť, či obsahuje všetky obligatórne náležitosti, predpísané zákonom o spotrebiteľských úveroch pre zmluvu o spotrebiteľskom úvere, nemožno považovať za uzavretie zmluvy o revolvingovom úvere; oznámenie je iba jednostranný úkon veriteľa smerovaný k dlžníkovi, ktorý nie je súčasťou dvojstranného právneho úkonu účastníkov - Žiadosti o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluvy o revolvingovom úvere. Žalobkyňa má za to i s poukazom na uvedené, že žalovaný nesplnil svoju povinnosť uviesť vo formulárovej zmluve údaj o termíne konečnej splatnosti a záver prvostupňového súdu je správny v súlade s ustálenou rozhodovacou (i prevládajúcou) praxou slovenských súdov. Žalovaný ďalej v odvolaní namieta, že dohoda o poskytnutí služby, ktorá bola imanentnou súčasťou zmluvy nebola podmienkou a preto nebolo možné odplatu započítavať do celkových nákladov resp. výpočtu RPMN. Žalobkyňa považuje rozhodnutie súdu za

správne, v súlade s rozhodovacou praxou súdov Slovenskej republiky. Žalovaný RPMN nevypočítal správne z dôvodov, že vychádzal z nesprávnych údajov o celkovej výške spotrebiteľského úveru a preto ním uvádzaná hodnota RPMN musí byť vždy nesprávne a tiež s poukazom na to, že výška úrokovej sadzby v Zmluve je vyššia ako žalovaným uvádzaná RPMN, čo je vzhľadom k obsahu pojmu celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom zjavne nesprávne a samozrejme vzhľadom na povinnosť uzatvoriť doplnkovú službu, bol povinný tieto náklady započítať do celkovej odplaty. Celkom zrejmy nesúlad RPMN je zjavný už z faktu, že žalovaný krátil celkovú výšku úveru o sumu poplatku za poskytnutie fiktívnej služby - Dohody o poskytnutí služby. Preto skutočne poskytnutá suma spotrebiteľského úveru mala byť preto aj celkovou výškou spotrebiteľského úveru. V príslušných ustanoveniach zákona o spotrebiteľských úveroch sa opakuje základný pojem, ktorý predstavuje vstupný údaj pre správny výpočet RPMN, pričom i rovnica pre výpočet RPMN zreteľne uvádza, že RPMN kladie do rovnováhy na ročnom základe celkovú súčasnú hodnotu čerpaných prostriedkov na jednej strane a celkovú súčasnú hodnotu splátok a platieb poplatkov na strane druhej. Nemôže byť potom žiadna pochybnosť o tom, že ak žalovaný použil ako vstupný údaj pre výpočet RPMN sumu spotrebiteľského úveru uvedenú v Zmluve - nemohol vypočítať RPMN správne v žiadnom prípade. Postup žalovaného pri výpočte RPMN nebol správny ani z uvedeného hľadiska, nakoľko z § 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že pokiaľ spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, do celkových nákladov spojených so spotrebiteľským úverom, zahrnúť treba. O tom, že žalobkyňa na uzatvorenie dohody o poskytnutí doplnkovej služby pristúpiť musela, ako aj že bez takéhoto dojednaní by k uzavretiu úverovej zmluvy nedošlo, niet, so zreteľom na obsah úverovej zmluvy pochyb. Vyplýva to predovšetkým zo štruktúry samotnej zmluvy, ktorá vo svojom formulárovom vyhotovení v bode 8. vôbec nevytvára priestor pre prípadné odmietnutie služby spotrebiteľom a upravuje službu ako imanentnú súčasť právneho vzťahu bez alternatívy. Pokiaľ ide o formu dojednaní dohody o poskytnutí služby, samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky tak, ako to tvrdí žalovaný. Na základe vyššie uvedeného má žalobkyňa za to, že súd dospel k správnym skutkovým zisteniam, čo celkom jasne vyplýva aj z rozsudku súdu, ktorý svoje rozhodnutie odôvodnil jasným a zrozumiteľným spôsobom a poukázal i na relevantnú rozhodovaciu prax vo vzťahu k zmluvným podmienkam formulárových zmlúv žalovaného, pričom existuje mnohopočetná judikatúra, ktorá nevzbudzuje pochybnosti o tom, že žalovaného zmluvy o spotrebiteľských úveroch vykazujú zásadné nedostatky spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi zmluvnými stranami. Opakovane a stabilne sú vyhlasované za bezúročné bez poplatkov, za neplatné, rovnako dojednaní o úrokovej sadzbe sa považujú za rozporné s dobrými mravmi, a v najširšom rámci súdy slovenskej republiky odmietajú poskytnúť ochranu konaniu, príznačné žalovanému. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobkyňa navrhuje, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania.

5. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací vec preskúmal podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP v rozsahu a z dôvodov odvolaní oboch strán sporu, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o povinnosti žalovaného vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie predstavujúce peňažné sumy, ktoré žalobkyňa zaplatila žalovanému nad rámec istiny čerpaného spotrebiteľského úveru na tých záveroch, že zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili neobsahuje všetky náležitosti stanovené zákonom č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy a v dôsledku toho je spotrebiteľský úver, ktorý žalobkyňa od žalovaného čerpala v zmysle uvedeného zákona bezúročný a bezpoplatkov, takže žalobkyňa mala za povinnosť splatiť žalovanému len istinu čerpaného spotrebiteľského úveru a všetky jej ďalšie peňažné plnenia, ktoré žalovaný prijal sú plneniami bez právneho dôvodu, ktoré jej musí žalovaný ako bezdôvodné obohatenie vydať. Konkrétne súd prvej inštancie zmluve o spotrebiteľskom úvere, ktorú strany uzatvorili vytkol, že neobsahuje adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť /§ 9 ods. 2 písm. c) uvedeného zákona/, údaj o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f) uvedeného zákona/, výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia /§ 9 ods. 2 písm. k) uvedeného zákona/ a nakoniec výška RPMN úveru uvedená v predmetnej zmluve nezodpovedá skutočným nákladom na poskytnutý úver, a

to v dôsledku nezapočítania odplaty za poskytnutie služby na základe Dohody o poskytovaní služieb / § 9 ods. 2 písm. j) uvedeného zákona/.

7. Odvolací súd preskúmajúc vec v zmysle uvedených záverov súdu prvej inštancie dospel k záveru, že minimálne je správny záver súdu prvej inštancie o absencii údaju o dobe trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere ako aj záver o nesprávnom vyčíslení výšky RPMN úveru v neprospech spotrebiteľa.

8. Zákon o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stranami sporu stanovil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru /§ 9 ods. 2 písm. f)/. Pre prípad absencie týchto náležitostí, zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov / § 11 ods. 1 písm. b)/.

9. Zmluva o úvere, ktorú strany uzatvorili, údaj o termíne konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru neobsahuje. Pokiaľ žalovaný v odvolaní poukazuje na skutočnosť, že takýto údaj sa v zmluve nachádza jednak určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok a potom aj spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti, tak odvolací súd je toho názoru, že v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere musí obsahovať konkrétny termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon striktné, jasné, zrozumiteľné a bez pochyb vyžaduje, aby zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovala termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a nie spôsob, ktorým je tento termín možné určiť, či údaje, na základe ktorých je ho možné určiť. V tomto prípade samotná zmluva konkrétny údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín, neobsahuje. Nie je prípustné, aby si spotrebiteľ musel údaj o termíne konečnej splatnosti úveru sám odvodzovať od iných zmluvných údajov. Takýto postup by neslúžil ochrane spotrebiteľa, pre ktorú zákon náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovil. Okrem toho v tomto prípade ani samotná zmluva neuvádza termín splatnosti splátok úveru ale len spôsob jeho určenia /v článku 2, bod 2.1 zmluvných dojednaní/, pričom termín splatnosti splátok určí až žalovaný ako veriteľ až v následnom oznámení o schválení úveru. V čase uzatvorenia zmluvy tak žalobkyňa ako spotrebiteľ nemala ani možnosť na základe údajov zmluvy alebo zmluvných dojednaní sama nejakým výpočtom určiť termín konečnej splatnosti úveru. Tiež tvrdenie žalovaného v odvolaní, že zmluva obsahuje termín konečnej splatnosti úveru v čl. 4, ods. 4.5. zmluvných dojednaní nie je pravdivé, pretože tieto ustanovenia sa týkajú len revolvingových úverov a aj samotný čl. 4 je nazvaný "Revolving", ktorý ale žalovaný žalobkyňu neposkytol a žalobkyňa ho nečerpala.

10. Pokiaľ ide o námietku žalovaného, že požiadavku zákona na uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru je treba posudzovať v súlade s predpismi Európskej únie, súd prvej inštancie správne uviedol, že v danom prípade nie je možný priamy účinok Smernice č. 2008/48/ES o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a nie je ani možný nepriamy účinok tejto smernice cestou eurokonformného výkladu príslušného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch. Na dôvody týchto záverov odkazuje odvolací súd na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré považuje v tejto časti za celkom správne a stotožňuje sa s ním.

11. Za rovnako správny považuje odvolací súd aj záver súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje nesprávny údaj o RPMN úveru, v neprospech spotrebiteľa. Pri výpočte ročnej percentuálnej miery nákladov /RPMN/ úveru, sa musia v zmysle zákona spotrebiteľských úveroch /§ 19 v spojení s § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch/ použiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov, pričom do celkových nákladov patria aj poisťné a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku spotrebiteľa podľa tohto zákona, ktorých uzavretím bolo podmienené získanie spotrebiteľského úveru alebo jeho získanie za ponúkaných podmienok.

12. V tomto prípade z vykonaného dokazovania vyplynulo, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere je formulárovou zmluvou, ktorej znenie predpripravil samotný žalovaný ako dodávateľ. K uzatvoreniu zmluvy došlo podľa výpovede žalobkyne tak, že sa táto dostavila za obchodnou zástupkyňou žalovaného so žiadosťou o poskytnutie úveru. Zo strany obchodnej zástupkyne žalovaného jej bola

daná na podpis Žiadosť o poskytnutie revolvingového úveru/Zmluva o revolvingovom úvere. Nepamätala si, že by podpisovala aj Dohodu o poskytovaní služieb ale obchodná zástupkyňa žalovaného ju neinformovala o odplate, ktorú bola povinná v zmysle tejto dohody platiť. Z obsahu samotnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere potom vyplýva, že táto priamo vo svojom texte predpripravenom žalovaným /ktorý neumožňuje nijaký zásah, ovplyvnenie znenia zo strany spotrebiteľa/ v čl. 8.1. stanovuje sankcie pre prípad okamžitej splatnosti záväzkov dlžníka podľa Dohody o poskytovaní služieb. Podľa odvolacieho súdu je z uvedených skutočností nepochybné, že aby žalobkyňa získala spotrebiteľský úver ponúknutý žalovaným, za podmienok vyplývajúcich z návrhu zmluvy, ktorý na formulári predpripravil žalovaný, musela prijať aj Dohodu o poskytovaní služieb. Táto jej bola predložená k podpisu spolu so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, osobitne si ju sama nevymienila, ani jej zo strany žalovaného nebola poskytnutá osobitná informácia o jej obsahu, samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere v časti sankcií pre prípad omeškania dlžníka odkazuje na túto Dohodu a neumožňuje spotrebiteľovi prejaviť vôľu túto Dohodu nezavrieť. Získanie spotrebiteľského úveru za ponúkaných podmienok bolo teda podmienené tým, že žalovaná uzatvorí aj Dohodu o poskytovaní služieb. Odplata za tieto služby dojednané v Dohode preto spadá do celkových nákladov žalobkyne ako spotrebiteľa spojených s predmetným spotrebiteľským úverom a mala byť preto zahrnutá do výpočtu RPMN úveru. Ak sa tak nestalo, čo ostatne ani žalovaný nespochybňuje, je údaj o RPMN úveru v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedený nesprávne v neprospech spotrebiteľa, a preto je spotrebiteľský úver čerpaný žalobkyňou aj z tohto dôvodu bezúročný a bezpoplatkový /podľa /§ 11 ods. 1 písm. b) zákona o spotrebiteľských úveroch/.

13. K ďalším odvolacím námietkam žalovaného ohľadne záverov súdu prvej inštancie o absencii adresy predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť /§ 9 ods. 2 písm. c) zákona o spotrebiteľských úveroch/ a výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia /§ 9 ods. 2 písm. k) zákona o spotrebiteľských úveroch/ odvolací súd uvádza, že tieto právne závery súdu prvého stupňa nebolo potrebné z hľadiska zásady hospodárnosti konania nijako preskúmavať a hodnotiť ich správnosť, pretože napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne už len z vyššie uvedených dôvodov.

14. Na základe uvedených záverov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

15. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalobkyňa a preto jej odvolací súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, ktorú náhradu trov konania je žalovaný povinný žalobkyňi zaplatiť v sume aká bude vyčíslená rozhodnutím súdu prvej inštancie /§ 262 ods. 2 CSP/ a to k rukám zástupcu žalobkyne /§ 263 ods. 1 CSP/.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).